

Fantič umorjen zaradi ljubezni do gospodove hčerke

A

B

1. U starem gradu bil vrtnar,
mladenič blagi ino zal,
je pridno delal, bil vesel
in zraven táko pesel pel:
2. »Narlepšo rožo bom odbral,
knezóvi hčerki jo bom dal.
Četud sem reven zdaj na svet,
znabit pa bom za kneza vzet.«
3. Grajskí gospod na prag stoji,
sliší, kaj vrtnar govori,
po udih ga je tresel mraz,
od jeze ima bled obraz.
4. »Dozdaj si bil ti vrtnar moj,
nicoj pa greš na lov z menoj.
Bomá vstrelila tam volká,
ki trga mladga jagneta.«
5. Ko prideta pa na goró,
pomeri v njega z risanko.
Puška je móčno počila,
vrtnarja je usmrtíla.
6. Gospod razveselíl se je,
ker táko mu po sreči gre.
Prot domu se lepó podal,
se navečerjal in naspal.
7. Ko svetlo sonce je zašlo
in zvezdic polno je nebo,
mrtvaški zvoni zapojó
vrtnarju žalostno slovo.
8. Ko ura bije polnoči,
pri starem gradu vse že spi,
le mlada hči še pa bedi,
pri njej pa svetla luč gori.
9. Pod oknom duh se oglasí,
jo žalostno nagovori:
»Oj, mlada knežna, pridi dol,
da poročíma se nicoj!
10. Najlepšo rožo, k sem odbral,
sinoči tebi jo podal,
ž njo lase zdaj okrási si,
srebrni pas opasaj si!«
11. Kneginja se napravila
in k njemu se postavila.
Od straha ona obledi
zravn njega mrtvá obleži.
12. Zjutráj so se poméknvali,
kam bi ju pokopavali.
Engá so djal na n kraj cerkvé,
druzgá pa na drug kraj cerkve.
13. Z groba je zrastla lilija,
z družgá rudeča vrtnica.
Ko sta prirasle vrh cerkvé,
sta se pa skupaj sklénile.